

Въ сжщото време Гуджо радостно залая и презъ клонетъ надникна главата на Марка, който ревъше.

— А-хж — а-хж — а-хж! и поздравяваше дружината. Натоваренъ съ дърва, той слизаше въ града съ другитъ магарета и бѣ подушилъ босата дружина.

Савата веднага скри ножчето въ джеба си и викна:

— Тю, брей!... Страхливци такива! Не познахте ли, че е нашъ Марко! Ами че кой щѣше да ни носи цвѣтята! А пъкъ ти — обърна се той къмъ Диня — да не разправяшъ никому че си ревалъ — да не ти се смѣятъ хората. Лани пакъ така ни посрами...

Диньо избърса очи и тръгна. Дружината се спустна рано-рано въ града и занесе цвѣте въ училището.

И когато бѣха вече въ двора, Диньо се усмихна и рече:

— Азъ, бате Сава, лани Гуджа змей направихъ, ама ти тазъ година Марка на мечка престори . . . Кой кого надмина, а?